

HOMILIA MISSA CLOENDA DESÈ ANIVERSARI
Montserrat, 17 de maig 2015

Germans estimats:

Permeteu-me expressar el goig sincer i íntim que sentim en veure'ns aquest dia de l'Ascensió del Senyor, als peus de la Mare de Déu, celebrant l'Eucaristia, que conclou el desè aniversari de la creació de la nostra Diòcesi. És el millor moment i el millor marc per sentir-nos membres d'una mateixa Església, germans en camí, portats pel mateix Esperit, deixebles del mateix Mestre i fills del mateix Pare.

Quin missatge podem albirar que ens diria avui la Paraula de Déu?

Tenim davant els ulls Jesucrist gloriós, en qui la humanitat ha triomfat definitivament. I nosaltres, la nostra humanitat, la nostra Església i la Mare de Déu al costat, triomfant en Ell.

Molts sentiments desperta en nosaltres aquesta visió, quan alhora tenim una impressió ben realista de la situació de la societat i de la nostra Església.

Per un costat, ens surt restar bocabadats, com aquells deixebles. Ens sorprèn el triomf de Jesús, quan la terra, el món, el dia a dia, la realitat més immediata, resta tan pobra, tan problemàtica i nosaltres tan dèbils. Per altra banda, hi ha les nostres impaciències, el deler d'eficàcia de la nostra paraula o de les nostres iniciatives pastorals, la urgència de veure resultats, i l'anhel de verificació del Regne de Déu, com aquells deixebles que deien frisosos "és ara quan vindrà el teu Regne?"...

Les paraules del Ressuscitat i les dels àngels ens serveixen de correctiu. "No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu

una força que us farà testimoniis meus”, diu Jesús. “Aquest Jesús que ha estat endut entre vosaltres cap al cel, tornarà”, diuen els àngels.

¿Entenem que som convidats a aprendre la manera de viure el temps de l'Església? Segons aquests missatges, ¿com els deixebles de Jesús han de viure en aquesta història i aquest món? Com integrar, quant a Església, els nostres fracassos i mancances? Com interpretar els possibles èxits, els dons i riqueses que tenim?

Escoltem una primera paraula. Els temps, els ritmes, i la història sencera, no estan al nostre abast. Només el Pare n'és el Senyor. Hem d'aprendre a no pretendre ser els amos de la història. Ens cal deixar que Ell ho sigui realment; som nosaltres els qui ens hem d'ajustar al seu ritme. (Som a les seves mans.) Potser als seus ulls, allò que considerem un malguany sigui realment un triomf i el que considerem un èxit esdevingui un fracàs.

Una segona paraula ens transmet pau i ens convida a la vida activa, però serena. Perquè, al costat de l'afirmació del Pare i Senyor de la història, hi trobem la promesa d'un canvi meravellós: Jesucrist, que caminava al costat o al davant, esdevé íntim, a manera de força interior i personal, mitjançant el seu Esperit. Els cristians i l'Església, no només mirarà Jesús com a model a imitar, sinó que el tindrà dintre seu, com a força il·luminadora i transformadora, com a font constant de goig i felicitat. No ens haurem de preocupar tant de l'eficàcia, de la verificació, dels terminis dels nostres plans, com de mantenir viva la flama de l'Esperit de Jesucrist al nostre interior.

Ara bé, quina Església porta al seu si la força del Ressuscitat? Com l'Església de Sant Feliu de Llobregat pot viure i testimoniar que sap existir en aquest món amb aquesta espera serena, activa i pacífica?

La carta als Efezis ens descriu les actituds d'una Església en camí.

Sentim que, des del Crist gloriós que vindrà, ens arriba una vocació, una crida única per a tothom, que ens “demana una determinada manera de viure”:

“Amb tota humilitat i dolcesa, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres, no escatimant cap esforç per estrènyer la unitat de l'Esperit amb el lligam de la pau” (Ef 4,1-3).

Portem deu anys de camí junts. A la nostra Església, com que no som perfectes i busquem alhora la plenitud en Jesucrist, trobem el llast de mancances, pròpies i alienes, que ens impedeixen córrer lleugers. Què hem de fer? Primer, no només “suportar-nos”, sinó millor, “com-portar” el pes de les limitacions. Alhora, no estalviar cap esforç per estrènyer cada vegada més la unitat de l'Esperit.

Portar les càrregues dels altres i maldar per la unitat, ho farem, no pas perquè ens “entenem bé” o tenim els mateixos pensaments, la mateixa història o cultura, sinó perquè tots hem rebut la mateixa vocació i mirem de viure segons la mateixa esperança. Perquè:

“Un sol (és) el Senyor, una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Pare de tots, que està per damunt de tots, actua en tots i és present en tots” (Ef 4,5-7)

L'Església de Sant Feliu no ha estat feta per nosaltres, no l'hem triada, ni ens hem triat mútuament. El seu origen ha estat en la vocació única per a tots, que provenia d'un sol Senyor, acollida per una sola fe i un sol baptisme. I la seva existència rau en el fet que tenim un sol “Déu i Pare, que està per damunt de tots, actua en tots i és present en tots”.

Un tercer missatge ens omple d'alegria.

“Però cadascú de vosaltres heu rebut la gràcia segons la mesura de la generositat del Crist... així ha preparat als qui formen el seu poble sant per a una obra de servei, per edificar el cos de Crist” (Ef 4,7.12)

Així doncs, no tenim por de la diversitat, sempre que cadascú sigui fidel a l'Esperit i continuï servint a l'edificació comuna. Només que hem de saber reconèixer el do de l'altre, congratular-nos amb ell i donar gràcies a l'Esperit, que ens concedeix tantes riqueses.

I encara sentim una darrera recomanació. Així caminarem

“Fins que ens trobarem units uns i altres constituint tots, en la unitat de la fe i del coneixement del Fill de Déu, l'home perfecte, l'home que arriba a la talla de la plenitud del Crist” (*Ef 4,13*)

Sempre romandrà ferma l'esperança d'assolir la talla de la plenitud del Crist. No ens aturarem davant de cap dificultat, ni davant de cap miratge que pretengui ser l'Església perfecta. Ans al contrari, ens deixarem seguir per aquella comunió d'amor perfecte que un dia ens serà regalada, quan torni el Crist.

Mentrestant anirem arreu del món, sense recances, sense por, anunciant aquesta Bona Nova, perquè el món se salvi i comparteixi la nostra immensa alegria.

Hi anem refiats perquè la Mare de Déu de Montserrat ens acompanya, ella que sap de caminar i gaudir ja de la glòria del seu Fill.

+Agustí Cortés Soriano